

Arrest

nr. 278 423 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 januari 2022, dient op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 10 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 26 oktober 2021.

1.3. Op 23 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 24 mei 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 2 mei 1988 geboren in Tripoli. U bent een moslima en van origine Amazigh. U groeide op in de wijken Gergash en Sarraj. U studeerde twee jaar rechten en u huwde met B.O.K. (o.v.X/ CG X). Jullie verhuisden naar Zuara om een paar jaar later terug in Tripoli te gaan wonen. Uw echtgenoot werkte in de bank waar hij problemen met de militie Tuar Tarablous ondervond. Hij werd vervolgens overgeplaatst naar Zuara. Hij ondervond hier problemen met zijn ex-zakenpartner die lid was van Tuar Tarablous. Uw echtgenoot lichtte u in over de problemen en jullie doken gedurende twee maanden onder in Tripoli om vervolgens het land te verlaten.

U verliet Libië met een boot op 26 december 2019 en reisde naar Italië samen met uw gezin. Na een twintigtal dagen reisden jullie verder via Frankrijk naar België, waar u op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een betalingsbewijs, een kopie van een procesverbaal aangaande een conflict dat uw echtgenoot in het verleden had met I., uittreksels van het burgerlijk register van u, uw echtgenoot en uw kinderen, document in verband met het identiteitsnummer, een oud paspoort van uw echtgenoot, een kopie van de eerste pagina van het nieuwe paspoort van u, uw echtgenoot en uw kinderen, een document in verband met de tewerkstelling van uw echtgenoot bij de bank, een attest in verband met de overplaatsing van uw echtgenoot naar Zuara, documenten met betrekking tot het werk van uw echtgenoot bij de bank, een eigendomsakte van jullie huis in Ain el Zara, internetartikels van mensen die gelijkaardige problemen hebben gehad als uw echtgenoot, een origineel familieboekje, een origineel rijbewijs van uw echtgenoot, een huwelijksakte en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofdte van uw man werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

"Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt een kopie neer van de eerste pagina van de paspoorten van u, uw echtgenote en uw kinderen. De originele documenten zouden nog in Libië liggen (CGVS man p.17). Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen waardoor het vermoeden rijst dat u de documenten wil achterhouden. Op de schouders van een verzoeker om internationale bescherming rust er een medewerkingsplicht. Er wordt verwacht dat de verzoeker transparant is en waar mogelijk originele documenten neerlegt om zijn verzoek te staven. De vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over waar uw paspoort momenteel is, doet vermoeden dat u geen zicht wil bieden op de plaatsen waar u verbleven heeft, de datum waarop u uw land verlaten heeft of over eventuele andere verblijfstitels die u verkregen heeft. U stelde dat u de

paspoorten in het huis in Tripoli verstoppt had. Het huis was gelegen in oorlogsgebied en is intussen vernield, zo verklaarde u (CGVS man p.17). U verklaarde dat u de paspoorten verstoppt had in het huis met de veronderstelling dat u ze toch niet nodig zou hebben. Al de andere documenten had u wel meegenomen, zo zegt u (CGVS man p.17). U had in uw auto een zak met documenten liggen die u geregeld nodig had voor administratieve zaken zoals het familieboekje, vandaar dat u dit kon voorleggen. U stelde verder dat het niet zo erg was als een familieboekje verloren ging, aangezien dit gemakkelijk vernieuwd kon worden. De procedure om nieuwe paspoorten te verkrijgen, is echter veel ingewikkelder (CGVS man p.18). Het is in dat opzicht dan ook in het geheel niet geloofwaardig dat u jullie paspoorten zou hebben achtergelaten toen u het huis verliet. U zou voor de laatste keer op 4 april 2019 in het huis geweest was, zo staat te lezen in uw verklaringen. Zo gauw de gevechten uitbraken zijn jullie vertrokken. Merkwaardig genoeg werd het paspoort van uw dochter in juni 2019 afgeleverd te Tripoli (zie document 6). Uit uw verklaringen blijkt echter dat ook dit paspoort onder het puin zou liggen samen met de andere paspoorten (CGVS p.18). U werd met deze vaststelling geconfronteerd, waarop u verklaarde dat het paspoort van uw dochter dan wellicht in Zuara lag (CGVS p.18). Dit is niet ernstig. Dat u over deze aspecten ongeloofwaardige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering dat de originele paspoorten van uw gezin in het vernielde huis in Tripoli zouden liggen.

U vreest bij terugkeer naar Libië problemen te ondervinden met Tuar Tarablous omwille van uw weigering voor hen buitenlandse overschrijvingen te doen. U vreest eveneens de algemene veiligheidssituatie in het land.

Wat betreft uw problemen met de militie kan er opgemerkt worden dat deze niet kunnen overtuigen. U haalde aan dat u transacties diende uit te voeren voor de militie Tuar Tarablous. Na een initiële weigering heeft u toch ingestemd met het verzoek. U heeft het voorval gemeld aan uw directie die u vervolgens liet overplaatsen naar een filiaal van de bank in Zuara (CGVS man p.13, p.14). Na die ene confrontatie met de militie op 25 mei 2019 bent u niet meer in contact gekomen met de militie (CGVS man p.24). U haalde evenwel aan dat u in Zuara in oktober 2019 éénmaal door uw vroegere zakenpartner benaderd werd om u onder druk te zetten in naam van de militie (CGVS man p.24). U vertelde de man dat u niet meer werkte op het hoofdkantoor en in dat opzicht niets meer kon doen (CGVS man p.24). U ging er van uit dat men u nog steeds onder druk zou kunnen zetten om met u samen te werken (CGVS man p.25). U heeft echter geen enkele aanwijzing dat de militie, die u in se slechts éénmaal aangesproken heeft, u (een ondertussen ontslagen werknemer van de bank) nog steeds zou viseren (CGVS man p.11, p.25). Bovendien heeft u na uw verblijf in Zuara nog twee maanden in Tripoli doorgebracht zonder dat u er problemen ondervond (CGVS man p.15). U stelde dan wel dat u niet buitenkwam en ondergedoken leefde, desalniettemin is het opmerkelijk dat u terugkeerde naar de stad waar u gevisieerd werd door naar uw mening één van de machtigste milities. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen de ernst van de door u aangehaalde vrees, maar eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u instemde met het voorstel. U kreeg een week om alles in orde te brengen. Na een week kwamen de mannen terug. Er werd navraag naar u gedaan, maar u was er niet. Toen deze zoektocht op niets uitdraaide, gingen de mannen gewoon weg (CGVS man p.23). Het is opmerkelijk dat dit zo verlopen zou zijn. Uw collega werd gevraagd waar u was. Hij stelde dat hij het niet wist, ook al was hij hier wel degelijk van op de hoogte. Er kan vanuit gegaan worden dat ze wel meer moeite gedaan zouden hebben om u via uw werkgever of collega's te lokaliseren moest de militie het effectief op u gemunt hebben (CGVS man p.23, p.24). Het betrof immers een van de machtigste milities van Tripoli, zo stelde u. Uit uw verklaringen blijkt dat u de verantwoordelijke van uw afdeling was. Men kan dan ook aannemen dat de bank uw persoonsgegevens, zoals uw gsm-nummer en dergelijke, in haar bezit zou hebben. Dat uw belagers nadat ze u niet aantroffen in de bank gewoon afdropen en niet eens de moeite namen om aan uw gegevens te komen, hetgeen hun zoektocht naar u toch aanzienlijk zou vergemakkelijken, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door Tuar Tarablous gevisieerd wordt.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat die transacties eveneens door andere bedienden konden uitgevoerd worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de militie op dat moment geen andere collega's onder druk zou hebben kunnen zetten om hun doel te realiseren. U was het hoofd van de afdeling van buitenlandse transacties en u had een aantal bedienden onder zich, zo stelt u (CGVS man p.23). U stelde dat uw baas eveneens over dezelfde bevoegdheden beschikte, maar ook hij werd niet ingeschakeld (CGVS man p.24). Er werd niemand anders in de bank onder druk gezet om de transacties te doen. U verklaarde nochtans dat het een erg machtige militie betrof (CGVS p.20). Dit alles is weinig geloofwaardig. Het is eveneens opmerkelijk dat er na uw vertrek niets meer gebeurde in het hoofdkantoor en het filiaal in Zuara. U heeft na uw aankomst in België contact opgenomen met uw baas, maar stelt dat er na uw vertrek noch in de filialen noch in het hoofdkantoor nog iets gebeurd is dat verband hield met uw probleem (CGVS man p.11,

p.12). Ook in Zuara was er niets meer gebeurd (CGVS man p.24). U had I. nochtans ingelicht over uw overplaatsing naar de filialen van de bank in Zuara. Als men effectief in u geïnteresseerd zou zijn, kan er aangenomen worden dat men u daar wel zou zoeken. Ook uw familie die nog steeds woont in Zuara, uw geboortestad, heeft geen melding gemaakt van eventuele problemen (CGVS vrouw p.8, man p.7). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld wordt in de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het betalingsbewijs en de kopie van het proces-verbaal aangaande een zakenconflict dat u in het verleden had met I. zijn documenten die dateren van 2016 en niet hebben geleid tot uw vlucht. De uittreksels van het burgerlijk register van u, uw echtgenote en uw kinderen, een document in verband met het identiteitsnummer, een oud paspoort van u, een nieuw paspoort van u, uw echtgenote en uw kinderen, een origineel familieboekje, een eigendomsakte van uw huis in Ain el Zara, een origineel rijbewijs en een huwelijksakte zijn documenten die een licht werpen op uw identiteit, nationaliteit, woonplaats en burgerlijke stand. Deze documenten wijzigen de appreciatie van de door u aangehaalde vluchtmotieven niet. De documenten van de bank ondersteunen uw verklaringen dat u tewerkgesteld was bij de bank. Dit gegeven wordt door het CGVS niet betwist. De documenten ondersteunen uw problemen die u als werknemer bij de bank zou ondervonden hebben echter niet. De internetartikels over bankbedienden in gelijkaardige situaties zijn artikels die niet op u persoonlijk betrekking hebben." Derhalve kan u evenmin de status van vluchteling worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders

dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij noch haar raadsman de notities van het persoonlijk onderhoud mochten ontvangen. Haar raadsman zou de notities pas ontvangen hebben bij het opvragen van het administratief dossier, waardoor zij nooit in staat is geweest om bepaalde zaken te verduidelijken. Zij wijst in die zin op onzorgvuldigheden in de notities van het persoonlijk onderhoud en geeft aan dat de datum 2016 wordt vermeld i.p.v. 2019, dat haar naam foutief werd geschreven en dat de getypte opmerkingen van de raadsman na afloop van het gehoor vol schrijffouten staan. Daarnaast wijst zij erop dat zij gedurende 5 maanden na het onderhoud niets mocht vernemen van het CGVS en dat het vervolgens na haar verzoek nogmaals 3 maanden duurde.

Omdat zij ervan uitging dat de eerste pagina van het paspoort het belangrijkste was, had zij enkel daarvan een kopie gemaakt en had zij de originele verstopt in hun huis omdat zij ze niet wilde kwijt geraken. Zoals zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud is het geen sinecure om een nieuw paspoort te krijgen in Libië, reden waarom zij er zorgvuldig mee omsprong. De reden waarom zij de andere documenten in hun wagen bewaarde is omdat zij in staat wilde zijn om snel te vluchten in een land waar frequent conflicten zijn. Zij benadrukt altijd duidelijk te zijn geweest over de verstopplaats van hun documenten. Omdat er dan bij hun vertrek veel chaos was, zou het zakje met documenten zijn achtergelaten. Omdat zij wist dat die documenten belangrijk waren, contacteerde haar echtgenoot een vriend in het VK zodat die kon afreizen naar hun herkomstland om na te gaan of de auto nog intact was, de documenten te nemen en

die vervolgens per post te bezorgen. Haar echtgenoot zou zo het leven van een vriend hebben gerisquéerd om in staat te zijn hun identiteit te kunnen aantonen en te voldoen aan de medewerkingsplicht.

M.b.t. het paspoort van haar dochter legt zij uit dat de paspoorten uitgevaardigd worden door de autoriteiten in Tripoli en dan vervolgens overgemaakt worden aan de kleinere lokale diensten, waardoor het wel degelijk mogelijk was dat zij het paspoort voor haar dochter nog kreeg in juni 2019, terwijl hij op 4 april 2019 hun huis in Tripoli had verlaten. Ook van dit paspoort maakte zij een kopie en liet hij het origineel achter in haar huis.

Waar opgemerkt wordt dat het bizar is dat zij met haar gezin teruggekeerd is naar Tripoli, legt zij uit dat zij niet in de stad zelf woonde, maar in de provincie Tripoli, wat veel groter is en onderverdeeld is in verschillende wijken en zones.

Met betrekking tot de relatie met I., de vriend van haar echtgenoot die diens naam doorgaf aan de milities, legt verzoekster uit dat hun verstandhouding verstoord was, nadat haar echtgenoot tegen I. een klacht had ingediend waardoor hij in de gevangenis terecht is gekomen en waardoor hij wrok tegen hem koesterde. Uit wrok heeft I. dan alle informatie van verzoeksters echtgenoot en hun gezin doorgegeven naar de militie. Zij verwijst naar het voorgelegde proces-verbaal en meent dat dit een belangrijke waarde kent en aanleiding heeft gegeven tot hun vlucht. Nu de militie alle informatie had gekregen over haar echtgenoot en hun gezin, diende de militie geen andere collega's van haar echtgenoot lastig te vallen. Bovendien hadden zijn andere collega's al banden met dezelfde of andere milities waardoor zij beschermd bleven.

M.b.t. de tewerkstelling van haar echtgenoot in de bank, wat niet betwist wordt, zet zij uiteen dat dit een gevaarlijke sector is in Libië. Zij citeert uit een artikel "*Libya Financial Sector review*" van februari 2020, waaruit blijkt dat het jarenlange conflict in Libië ervoor gezorgd heeft dat de milities zich inmengen in de financiële- en bankensector. Dat hun verhaal niet uit de lucht gegrepen is en de milities overal pionnen en invloeden hebben, blijkt volgens haar uit die informatie.

Aangaande de situatie in Libië zet verzoekster uiteen dat het land zich in een burgerconflict bevindt en er zeer laks omgesprongen wordt met de mensenrechten, waarvoor zij citeert uit de "*Country Report on Human Rights Practices: Libya*" van 2021. Zij stelt dat er nog steeds gevechten plaatsvinden waarbij honderden slachtoffers vallen, waaronder vele burgers. Verwijzend naar krantenartikelen van 2019 stelt zij dat er nog steeds frequent gevechten wordt en dat objectieve bronnen melding maken van honderden slachtoffers, duizenden ontheemden, van gevechten op de grond, bomaanslagen en luchtaanvallen. Dat Amnesty International in het rapport 2021-2022 herhaaldelijk mensenrechtenschendingen vaststelt, toont aan dat niemand veilig is voor gewapende groeperingen en milities en zeker vrouwen en kinderen niet. Hierbij wijst zij erop dat zij twee minderjarige kinderen heeft, die kwetsbaar zijn en beschermd moeten worden, dat zijzelf een miskraam heeft gekregen omdat zij het mentaal niet aankon om een kind te baren en dat ze haar andere kinderen niet in gevaarlijke omstandigheden wil opvoeden. Verwijzend naar een rapport van ECOI stelt zij dat zij een gegronde vrees heeft zonder reden te worden ontvoerd of vermoord. Omdat haar echtgenoot weigerde mee te werken op vraag van een militie, zouden zij geen bescherming genieten. Zij zou afdoende hebben aangetoond waarom het voor haar persoonlijk niet veilig is in haar herkomstland. Zij zet vervolgens uiteen dat haar kinderen het recht hebben om in menswaardige en veilige omstandigheden op te groeien, wat in Libië niet mogelijk is. Het administratief dossier bevat volgens haar bovendien geen informatie omtrent de veiligheidssituatie in Zuara, waardoor de Raad geen inschatting kan maken van haar nood aan internationale bescherming. Vervolgens wijst zij nog op een reisadvies van de Britse, Amerikaanse en Canadese overheid.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- Foto van de enveloppe verstuurd uit UK;
- Medisch attest waaruit het miskraam blijkt;

3.2. Ter terechtzitting legt verzoekster de volgende nieuwe stukken neer:

- artikel van CNN getiteld "*Libya suffered its deadliest fighting in years; Here's what to know about the crisis*" van 29 augustus 2022;
- artikel van BBC News Arabic getiteld "*Libya: Relative calm prevails in the capital Tripoli after fighting left 32 dead*" van 28 augustus 2022.

4. Schriftelijk verslag en replieknota

4.1. Op 16 september 2022 maakt de verwerende partij een schriftelijk verslag over, nadat de Raad haar bij beschikking van 1 februari 2022 conform artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een schriftelijk verslag had gevraagd over de ter terechtzitting neergelegde stukken (zie punt 3.2.) waarin het volgende nieuwe stuk wordt bijgevoegd:

- COI Case, LBY2022-001, Libië, 16 september 2022

4.2. Verzoekster dient op 18 februari 2022 een replieknota in conform artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin verschillende weblinks worden vermeld.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Libië problemen te ondervinden met de militie Tuar Tarblous omdat haar echtgenoot, als werknemer bij een bank, weigerde voor hen buitenlandse overschrijvingen te doen. Zij vreest daarnaast de algemene veiligheidssituatie in haar land.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren en evenmin dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst stelt de commissaris-generaal dat verzoeksters verklaring waarom zij slechts in staat is een kopie van de eerste pagina van haar paspoort, dat van haar echtgenoot en kinderen voor te leggen en haar verklaring waar de paspoorten dan wel zouden liggen niet kunnen overtuigen, waardoor het vermoeden rijst dat zij die documenten wil achterhouden. Met betrekking tot het verdere asielrelaas oordeelt de commissaris-generaal dat de problemen met de militie niet kunnen overtuigen omdat i) verzoekster geen enkele aanwijzing heeft dat de militie, die haar echtgenoot slechts éénmaal heeft aangesproken, haar echtgenoot nog steeds zou videren; ii) ze na hun tijdelijke verhuis naar Zuara, nog twee maanden hebben verbleven in Tripoli, de stad waar haar echtgenoot gevisieerd werd, zonder er problemen te hebben ondervonden iii) het zeer opmerkelijk is dat de militie niet meer moeite zou hebben gedaan om haar echtgenoot te vinden; iv) het niet geloofwaardig is dat de milities geen andere collega's van haar echtgenoot onder druk hebben gezet nu de transacties ook door die collega's konden worden uitgevoerd; v) het opmerkelijk is dat na hun vertrek niets meer gebeurd is, noch in het hoofdkantoor noch in het filiaal in Zuara. Tenslotte stelt de commissaris-generaal vast dat de neergelegde documenten, waarvan een opsomming wordt gegeven in de beslissing, voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting, gevraagd om verduidelijking omtrent de kennisname van notities van het persoonlijk onderhoud en de stukken van het administratief dossier, geven partijen aan dat de computer van de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud gecrasht was, waardoor een deel van de notities verloren zijn gegaan, maar deze opnieuw werden aangevuld door een e-mail van de raadsman van verzoekster (AD CGVS, deel DVZ, e-mail 27 oktober 2021). De commissaris-generaal erkent ter terechtzitting dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet overgemaakt werden aan verzoekster, hoewel hierom werd verzocht.

Hoewel het te betreuren valt dat de commissaris-generaal geen gevolg heeft gegeven aan het overmaken van de notities zoals voorzien in artikel 57/5quater, §2 van de Vreemdelingenwet, stelt zich de vraag of verzoekster in staat is geweest om haar rechten dienaangaande te doen gelden, wat wel degelijk het geval blijkt te zijn. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekster dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen nadat hem de stukken van het administratief dossier werden overgemaakt, waarom hij verzocht middels schrijven van 30 mei 2022 (AD CGVS, stuk 3).

Bovendien, is verzoekster in de mogelijkheid geweest om haar bemerkingen op het persoonlijk onderhoud uiteen te zetten in haar inleidende verzoekschrift. Hierin geeft verzoekster overigens uitdrukkelijk te

kennen dat zij, indien zij geen kopie van de notities had ontvangen, zij niet tijdig een beroep had kunnen indienen en dat de notities tenslotte toch werden overgemaakt (verzoekschrift p. 6). Verzoekster, die in staat was om tijdig een verzoekschrift in te dienen en hierin opmerkingen formuleert aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud, heeft aldus met kennis van zaken haar beroepsverzoekschrift kunnen opstellen.

De Raad dient zich aldus te buigen over de in het verzoekschrift geuite opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, waarbij wordt opgemerkt dat haar kritiek toegespitst is op schrijf- en typfouten. De Raad merkt op dat niettegenstaande er inderdaad sprake is van typfouten, die fouten er niet aan in de weg staan dat op afdoende wijze kennis kan worden genomen van zowel de gestelde vragen als de daarop gegeven antwoorden. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van kritiek zonder aan te tonen dat die typfouten haar verhinderen waar te nemen wat zij verklaard heeft bij het CGVS. Evenmin toont zij aan dat die typfouten van die aard zijn dat zij haar hebben verhinderd om de redenen van haar vertrek uit haar herkomstland op duidelijke wijze weer te geven en zij niet op gedegen wijze haar asielprocedure heeft kunnen doorlopen. Verzoekster toont derhalve niet aan wat het belang is van haar kritiek.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster er in het verzoekschrift niet in slaagt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt haar nochtans toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het neerleggen van een kopie van de eerste pagina van het paspoort, dat van haar echtgenoot en dat van hun kinderen. De verklaring waarom de originele exemplaren niet kunnen worden neergelegd, is doorspekt met tegenstrijdigheden en eigenaardigheden. Zo verklaart verzoekster dat zij de paspoorten hadden achtergelaten in hun huis in Tripoli (Ain Zara), waar zij sedert april 2019 niet meer zijn geweest, terwijl het paspoort van hun dochter nog maar werd uitgegeven in juni 2019. Hiermee geconfronteerd, stelt haar echtgenoot dat het paspoort van hun dochter waarschijnlijk in Zuara ligt en dat hij het dan wel kan bezorgen (CGVS verhoor echtgenoot, p. 18). Waar verzoekster dan weer in het verzoekschrift beweert dit paspoort achtergelaten te hebben in hun huis, kan zij allerm minst overtuigen, nu zij geen verantwoording kan bieden voor het gegeven dat haar echtgenoot enerzijds verklaarde niet meer in hun huis te zijn geweest sedert april 2019, maar anderzijds het paspoort van hun dochter, wat daarna werd ontvangen, daar toch ook werd achtergelaten. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters raadsman op 2 november 2021 plots liet weten dat haar echtgenoot het paspoort *“niet meer vindt en de gevraagde kopieën aldus niet kan bezorgen”* (AD CGVS, deel CGVS). Het ontbreken van originele identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Verzoeksters betoog in het verzoekschrift, dat zij dacht dat de eerste pagina van het paspoort het belangrijkste was, waardoor enkel daarvan een kopie gemaakt werd en de originele paspoorten verstopt waren in hun huis omdat zij ze niet wilden kwijt geraken te meer omdat het geen sinecure is om een nieuw paspoort te krijgen in Libië (CGVS verhoor verzoeksters echtgenoot, p. 17), is niet meer dan een herhaling van datgene wat verzoekster en haar echtgenoot tijdens het persoonlijk onderhoud meedeelden en geenszins van die aard om de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoekster dan nog toevoegt dat de andere documenten bewaard werden in de wagen omdat ze in staat wilden zijn om snel weg te kunnen vluchten uit een land waar frequent conflicten zijn, klemmt dit met hun verklaring niet naar het buitenland te willen gaan (CGVS verhoor verzoeksters echtgenoot, p. 18). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat een vriend van verzoeksters echtgenoot uit het Verenigd Koninkrijk speciaal naar Libië zou zijn gereisd om de overige documenten (CGVS verhoor verzoeksters echtgenoot, p. 16-17), die verstopt waren in een zak in zijn auto, op te sturen, maar dan niet in staat was om de paspoorten, die in hun huis lagen, mee op te sturen. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift overtuigt de Raad net zomin als de commissaris-generaal, te meer nu verzoekster geenszins, zoals zij in het verzoekschrift laat uitschijnen, hals over kop is moeten vertrekken waardoor zij genoodzaakt waren al hun documenten achter te laten. Dat verzoekster en haar echtgenoot het belang van reisdocumenten kennen, blijkt overigens uit het gegeven dat haar echtgenoot als student legaal verbleven heeft in het Verenigd Koninkrijk (CGVS verhoor verzoeksters echtgenoot, p. 4). Het vermoeden rijst dan ook dat verzoekster haar paspoort achterhoudt teneinde allerlei gegevens met betrekking tot haar reis naar Europa te verhullen. Een verzoeker om internationale bescherming heeft echter de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie

geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekster voldoet duidelijk niet aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekster het vluchtrelaas, namelijk de problemen die haar echtgenoot heeft met de militie, niet aannemelijk heeft gemaakt nu: i) er slechts melding gemaakt werd van één enkele confrontatie op 25 mei 2019 en haar echtgenoot nadien niet meer in aanraking kwam met de militie en er geen enkele aanwijzing is dat hij nog steeds geïdoleerd zou worden door die militie, ii) na de tijdelijke verhuis naar Zuara een verblijf van twee maanden in Tripoli, de stad waar haar echtgenoot geïdoleerd werd mogelijk was, zonder dat er enige problemen werden ervaren iii) het zeer opmerkelijk is dat de militie niet meer moeite zou hebben gedaan om haar echtgenoot ook effectief te vinden; iv) het niet geloofwaardig is dat de milities geen andere collega's van haar echtgenoot onder druk hebben gezet nu de transacties ook door diezelfde collega's konden worden uitgevoerd; v) het opmerkelijk is dat na hun vertrek niets meer gebeurd is, noch in het hoofdkantoor noch in het filiaal in Zuara. Waar zij in haar verzoekschrift opwerpt dat uit algemene informatie blijkt dat de tewerkstelling in de financiële sector door het jarenlange conflict gevaarlijk is, gaat zij eraan voorbij dat zij dient aan te tonen dat zij persoonlijk geïdoleerd wordt met het oog op vervolging, wat zij geenszins aantoonde middels het bijvoegen van algemene informatie. Met haar betoog doet zij derhalve geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal die bijgetreden worden door de Raad. De volgende motieven worden door de Raad pertinent en draagkrachtig bevonden en integraal overgenomen: *“Wat betreft uw problemen met de militie kan er opgemerkt worden dat deze niet kunnen overtuigen. U haalde aan dat u transacties diende uit te voeren voor de militie Tuar Tarablous. Na een initiële weigering heeft u toch ingestemd met het verzoek. U heeft het voorval gemeld aan uw directie die u vervolgens liet overplaatsen naar een filiaal van de bank in Zuara (CGVS man p.13, p.14). Na die ene confrontatie met de militie op 25 mei 2019 bent u niet meer in contact gekomen met de militie (CGVS man p.24). U haalde evenwel aan dat u in Zuara in oktober 2019 éénmaal door uw vroegere zakenpartner benaderd werd om u onder druk te zetten in naam van de militie (CGVS man p.24). U vertelde de man dat u niet meer werkte op het hoofdkantoor en in dat opzicht niets meer kon doen (CGVS man p.24). U ging er van uit dat men u nog steeds onder druk zou kunnen zetten om met u samen te werken (CGVS man p.25). U heeft echter geen enkele aanwijzing dat de militie, die u in se slechts éénmaal aangesproken heeft, u (een ondertussen ontslagen werknemer van de bank) nog steeds zou viseren (CGVS man p.11, p.25). Bovendien heeft u na uw verblijf in Zuara nog twee maanden in Tripoli doorgebracht zonder dat u er problemen ondervond (CGVS man p.15). U stelde dan wel dat u niet buitenkwam en ondergedoken leefde, desalniettemin is het opmerkelijk dat u terugkeerde naar de stad waar u geïdoleerd werd door naar uw mening één van de machtigste milities. Deze vaststelling ondermijnt niet alleen de ernst van de door u aangehaalde vrees, maar eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u instemde met het voorstel. U kreeg een week om alles in orde te brengen. Na een week kwamen de mannen terug. Er werd navraag naar u gedaan, maar u was er niet. Toen deze zoektocht op niets uitdraaide, gingen de mannen gewoon weg (CGVS man p.23). Het is opmerkelijk dat dit zo verlopen zou zijn. Uw collega werd gevraagd waar u was. Hij stelde dat hij het niet wist, ook al was hij hier wel degelijk van op de hoogte. Er kan vanuit gegaan worden dat ze wel meer moeite gedaan zouden hebben om u via uw werkgever of collega's te lokaliseren moest de militie het effectief op u gemunt hebben (CGVS man p.23, p.24). Het betrof immers een van de machtigste milities van Tripoli, zo stelde u. Uit uw verklaringen blijkt dat u de verantwoordelijke van uw afdeling was. Men kan dan ook aannemen dat de bank uw persoonsgegevens, zoals uw gsm-nummer en dergelijke, in haar bezit zou hebben. Dat uw belagers nadat ze u niet aantroffen in de bank gewoon afdropen en niet eens de moeite namen om aan uw gegevens te komen, hetgeen hun zoektocht naar u toch aanzienlijk zou vergemakkelijken, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door Tuar Tarablous geïdoleerd wordt. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat die transacties eveneens door andere bedienden konden uitgevoerd worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de militie op dat moment geen andere collega's onder druk zou hebben kunnen zetten om hun doel te realiseren. U was het hoofd van de afdeling van buitenlandse transacties en u had een aantal bedienden onder zich, zo stelt u (CGVS man p.23). U stelde dat uw baas eveneens over dezelfde bevoegdheden beschikte, maar ook hij werd niet ingeschakeld (CGVS man p.24). Er werd niemand anders in de bank onder druk gezet om de transacties te doen. U verklaarde nochtans dat het een erg machtige militie betrof (CGVS p.20). Dit alles is weinig geloofwaardig. Het is eveneens opmerkelijk dat er na uw vertrek niets meer gebeurde in het hoofdkantoor en het filiaal in Zuara. U heeft na uw aankomst in België contact opgenomen met uw baas, maar stelt dat er na uw vertrek noch in de filialen noch in het hoofdkantoor nog iets gebeurd is dat verband hield met uw probleem (CGVS man p.11, p.12). Ook in Zuara was er niets meer gebeurd (CGVS man p.24). U had I. nochtans ingelicht over uw overplaatsing naar de filialen van de bank in Zuara. Als men effectief in u geïnteresseerd zou zijn, kan er aangenomen worden dat men u daar wel zou zoeken. Ook uw familie die nog steeds woont in Zuara, uw

geboortestad, heeft geen melding gemaakt van eventuele problemen (CGVS vrouw p.8, man p.7). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld wordt in de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het betalingsbewijs en de kopie van het proces-verbaal aangaande een zakenconflict dat u in het verleden had met Issa zijn documenten die dateren van 2016 en niet hebben geleid tot uw vlucht. De uittreksels van het burgerlijk register van u, uw echtgenote en uw kinderen, een document in verband met het identiteitsnummer, een oud paspoort van u, een nieuw paspoort van u, uw echtgenote en uw kinderen, een origineel familieboekje, een eigendomsakte van uw huis in Ain el Zara, een origineel rijbewijs en een huwelijksakte zijn documenten die een licht werpen op uw identiteit, nationaliteit, woonplaats en burgerlijke stand. Deze documenten wijzigen de appreciatie van de door u aangehaalde vluchtmotieven niet. De documenten van de bank ondersteunen uw verklaringen dat u tewerkgesteld was bij de bank. Dit gegeven wordt door het CGVS niet betwist. De documenten ondersteunen uw problemen die u als werknemer bij de bank zou ondervonden hebben echter niet. De internetartikels over bankbedienden in gelijkaardige situaties zijn artikels die niet op u persoonlijk betrekking hebben.”

De uiteenzetting in haar verzoekschrift is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op voorgaande motieven, te meer nu zij hiermee ook de verklaringen afgelegd bij het CGVS tegenspreekt. Zo stelt verzoekster in het verzoekschrift dat de andere collega's van haar echtgenoot niet werden lastiggevallen omdat zij al banden hadden met andere milities en beschermd werden, terwijl haar echtgenoot tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat zijn collega's ook bang waren (CGVS verhoor, p. 13: *“De collega's woonden het bij zonder tussen te komen ze waren bang voor de gevolgen en bleven zitten en keken toe”*). Voor het overige komt verzoekster niet verder dan *post-factum* verklaringen omtrent de relatie van haar echtgenoot met I., die evenmin van die aard zijn om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud, te doen wankelen.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er nog op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekster is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Gelet op voorgaande uiteenzetting meent de Raad dat verzoekster zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakte ook geen gewag van andere problemen die zij in Libië zou hebben gekend.

5.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de

daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië) in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster die terugkeert louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Niettegenstaande uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripoli aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Tripoli te verlaten.

Uit het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, met weblink vermeld in de bestreden beslissing en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2011, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). In het schriftelijk verslag wordt verwezen naar ACLED gegevens aangaande de incidenten van augustus 2022, waarbij gepreciseerd wordt dat er tijdens de gevechten uiteindelijk 42 doden vielen waarvan 4 burgers. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24)

Uit de informatie gevoegd bij het schriftelijk verslag (COI Case, LBY2022-001 van 16 september 2022), waarin erkend wordt dat er het geweld nog opklaait ook na de periode besproken in de bestreden beslissing

en de informatie waarnaar verwezen wordt in de replieknota van verzoekster, blijkt dat er zich regelmatig incidenten voordoen waarbij ook burgerslachtoffers vallen, en erop gewezen wordt dat de veiligheidssituatie voornamelijk in de hoofdstad Tripoli zeer zorgwekkend is, ligt in dezelfde lijn van voorgaande analyse. Voormelde nieuwe stukken betreffen immers niet meer dan een voortzetting van de in de bestreden beslissing beschreven situatie in de regio Tripoli, namelijk dat daar nog steeds gevechten plaatsvinden en waarbij, in voorkomend geval, de burgerbevolking in gevaar wordt gebracht. Deze informatie acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*. Uit alle informatie die door beide partijen werden overgemaakt blijkt evenmin dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48 §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoekster dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"* niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoekster geen dergelijke elementen bij. Zij wijst erop dat zij vergezeld is van haar echtgenoot en minderjarige kinderen van 5 en 7 jaar oud, dat haar zwangerschap werd onderbroken en dat haar echtgenoot tewerkgesteld is in de banksector, wat zij gevaarlijk acht. Het gegeven dat zij moeder is van twee minderjarige kinderen, die 5 en 7 jaar oud zijn en zij bovendien vergezeld is van haar echtgenoot, brengt op zich geen verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin in Tripoli met zich mee. Dat zij een miskraam heeft gehad evenmin, te meer nu uit de door verzoeksters bijgevoegde stukken blijkt dat de zwangerschap op haar vraag en onder opvolging van een arts werd stopgezet (stuk 3). Waar zij herhaalt dat haar echtgenoot geweigerd heeft om mee werken op vraag van een militie, waardoor hij bescherming moet krijgen, herhaalt de Raad op zijn beurt dat uit de uiteenzetting *supra* afdoende blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekster en dat van haar echtgenoot, en datzelfde relaas evenmin kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Voor zover zij nog verwijst naar enkele reisadviezen, dient opgemerkt dat dergelijke adviezen bestemd zijn voor reislustigen, doch geenszins als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, waardoor zij ook hiermee niet aantoon dat burgers in Libië een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

5.6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

5.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO